

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2985/05
22.12.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Sonje Brkić, Spomenke Zarić, Slađane Nakić-Momirović i Nede Antonić, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih BB, čiji je punomoćnik BA, advokat, i Preduzeća "VV", čiji je punomoćnik BV, advokat, radi utvrđenja, odlučujući o reviziji tuženog BB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 4634/04 od 21.2.2005. godine, u sednici veća od 22.12.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog BB, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 4634/04 od 21.2.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P. 287/02 od 19.12.2003. godine, stavom prvim izreke utvrđeno je da je tuženom BB prestalo svojstvo nosioca stanarskog prava na stanu u Beogradu opisanom u izreci, što je tuženo preduzeće dužno da prizna. Stavom drugim izreke utvrđeno je da tužilja ima pravo da zaključi ugovor o trajnom zakupu stana opisanog u izreci, sa tuženim preduzećem. Stavom trećim izreke tuženi su obavezani da tužilji solidarno naknade troškove postupka u iznosu od 95.400,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž. 4634/04 od 21.2.2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tuženog BB i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv drugostepene presude tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 386. ranije važećeg ZPP-a, koji se primenjuje na osnovu člana 491. stava 1. i 4. ZPP ("Službeni glasnik Republike Srbije", broj 125/04) i našao da revizija tuženog nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti. Nema ni bitne povrede odredaba postupka iz stava 2. tačka 7. ZPP, budući da nije bilo nezakonitog postupanja suda, niti propuštanja dostavljanja zbog kojeg bi tuženom bilo onemogućeno da raspravlja pred sudom.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tuženi BB je od tuženog preduzeća 1982. godine dobio na korišćenje sporni stan, a u ugovoru o korišćenju stana koji je zaključen 1983. godine uneti su kao članovi porodičnog domaćinstva i tužilja kao njegova tadašnja supruga, njihova maloletna ćerka i majka tuženog. Brak parničnih stranaka razveden je novembra 1987. godine, a maloletna ćerka je poverena na čuvanje i vaspitanje tužilji. Tužilja je sa ćerkom živela u GG u periodu od 1982. do 1990. godine, jer je bila u stalnom radnom odnosu u GG, a u sporni stan u DD dolazila je povremeno. Od 1990. godine, kada je otišla u penziju, tužilja neprekidno stanuje u ovom stanu. Utvrđeno je da se tuženi nije useljavao u sporni stan već je živio u GG, gde je 1989. godine zaključio drugi brak, te da mu je centar životnih aktivnosti bio u GG. Tužilja je od majke nasledila stan od 28 m² u GG.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su utvrdili da je tuženom prestalo svojstvo nosioca stanarskog prava na spornom stanu, i utvrdili da tužilja ima pravo da zaključi ugovor o zakupu stana na neodređeno vreme.

Pravilan je zaključak nižestepениh sudova da tužilja spada u krug lica koja imaju pravo da nastave sa korišćenjem stana u svojstvu zakupca na neodređeno vreme u smislu člana 34. stav 1. Zakona o stanovanju. Naime, tužilja je kao supruga tužioca imala svojstvo sunosioca stanarskog prava na spornom stanu koji je tuženi dobio od svog preduzeća, i to svojstvo joj nikada nije prestalo, budući da je do 1990. godine stan koristila povremeno, jer je bila zaposlena u GG, a od 1990. godine neprekidno stanuje u ovom stanu. Međutim, tuženom je svojstvo nosioca stanarskog prava prestalo, budući da je u postupku utvrđeno da nikada nije stanovao u ovom stanu, već mu je centar životnih aktivnosti bio u GG, gde je 1989. godine zasnovao novu porodicu. Utvrđeno je takođe da tužilja nema drugi odgovarajući stan, budući da je stan koji je nasledila od majke u GG površine 28 kvadrata, a da tužilja živi sa ćerkom. Stoga se revizijom tuženog neosnovano ističe pogrešna primena materijalnog prava.

Navodima revizije kojima se ističe da je tuženi stanovao u spornom stanu, te da se iselio iz njega nakon razvoda zbog loših odnosa sa tužiljom, zapravo se osporava ocena izvedenih dokaza i utvrđeno činjenično stanje, zbog

čegā se revizija ne može izjaviti prema članu 385. stav 3. ZPP.

Iz navedenih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci na osnovu člana 393. ZPP.

Predsednik veća,

sudija,

Snežana Andrejević, s.r.

Za tačnost otpravka

ljm